

„היה באווירה משהו קסום ומשהו גרוטסקי-בלתי-אפשרי, כמו סצנה גדושה מדי של ססיל ב. דה-מיל...“

זה הוטרביטחון סאדיסטי. כל „מיבחן“ שכזה, מוטב לו שלא היה קורה. כי את הצלקת המיותרת שלו בנשמה זה מותר, בלי שום יכולת לשנות את ההיסטוריה. המון פעמים יחסים „עומדים במבחנים למרות הכל“, בלי שום קשר לאהבה, אלא פשוט מהרגל או מחוסר-ברירה כלכלית. ואחר-כך אומרים „אהבה למרות הכל“ בולשיט! רוב האנושות רוצה קשר. טוב, רע. העיקר קשר. קשר חזק. זה האידיאל של קשר? החזק שלו? אני חושב שהטוב שהוא משפיע על שני הפרטנרים, זה האידיאל שלו. מ„טוב“ לא בורחים. כך שממילא הוא הופך לחזק. אבל לשים את המילה „חזק“ בראש סולם-העדפויות של הקשר, זו מטרה מסולפת. שפותחת פתח לאמצעים רעים מאוד בכדי להשיג אותה. אדרבא. הקשר יהיה „חלש“. שזה היה חזק לא יותר מחוט של פקקיביטחון, שמסוגל להתקיים רק עד עומס מסוים. אחרת זה מאזוכים. ששני בני-הזוג יידעו שהיחד שלהם יתקיים רק עד כאן. ומפה והלאה, הדרך מובילה את התהליך אל ה„לחוד“. צריך להיות מקדם-בטחנות לבני-אדם, שיבטיח אותו מפני המאזוכים של השיטה „יחד זה רע, אבל לחוד עוד יותר רע“.

לא רוצים לחוד? יופי! בבקשה להשתדל להנעים ולהיטיב, כדי שהיחד יוכל להמשיך להתקיים! ככה אני מבין את החיים.

קאוויאר

ודג מלוח

מחאתי כפיים. חברתו של הנסיך התעוררה בבהלה. „הוא צודק מאד אחוה!“ קראה בקול חזק ומאושש, וצנחה על המקום בצורה לשינת-אמת. זה היה מצחק מאוד.

הנסיך לא צחק. „נפרדתי השבוע מאשתי“, אמר בשקט, כאילו ענה על משהו. כאילו זה הסביר את הכל. שתקנו במבוכה.

או **MEDR**! קרא הנסיך. או העסק הזה לא הצליח! אבל אשתך קיבלה לייף שו?

אלת זה באמת לא יכולתי להכחיש. האא! קראתי, כי פיתאום ירד לי האסימון. זה כמו מה שמספרים כולם שיש בניוירוק, הפלאטוס ריטריט הזה, לא?

עוד לפני שגמרתי לדבר, ידעתי שחבל. ההוא הביט בי בגועל אמיתי. משל הציע לי קוויאר נדיר, ואני אמרתי. האא! אני יודעת! זה כמו ביצים של דג מלוח!

פלאטוס ריטריט! רשף בבוז. כשבאמריקה עוד שיחקו באינדיאנים — אצלנו זה היה מוסד מסורתי. רק מה, אף פעם לא עלה בדעתנו שצריך ללנות את העסק הזה בחופים ובהצנצרות. זה פשוט לא עלה בדעתנו! נישפ צרפתי ריהורי-מיאיייה.

ואל תמכור לי את התאוריה, שאם זה לא „בא“ מעצמו, אז זה לא שווה. כשאתה כותב את אחת הקומדיות שלך, ורוצה שהחלקים יתאמו, אתה יושב בשמש, ומחכה ש-ההתאמה תבוא לבד? זו גישה חבלנית! אתה יושב, ושובר את הראש, ועובד על זה, עד שמצליח לך! יש לך עסק. אתה יושב בפתח ומחכה שזה יצליח? לא! אתה בודק מאזנים יום-יום, חושב, משפר את החזיות, ממציא מיבצעי קידום-מכירות, אתה עובד על זה לעזאזל! אתה ממש מתאמץ על זה. אחר כך אי-אפשר שלא לתצליח.

למה ביחסי-אנוש נדמה לך שזה שונה? למה ביחסי-אנוש לא צריך „לעבוד“ על זה? אתה לא אוכל את מה שאתה אוהב, אתה אוהב את מה שאתה אוכל. כך שבעצם בידיך לשים בתוך הצלחת של עצמך כל סוג מאכל שנדמה לך שזה ייטיב לבריאותך.

אני, בצלחת שלי, בוחר לא לשים סוג מאכל כמו כזה שהיינו היום, כי אני מבין באינטלקט שהרבה ויטמינים ל„ביחד“ שלי עם אשתי זה לא יביא. זו לא שאלה אם אני מסוגל לאכול את זה או לא. בוודאי שאני מסוגל לאכול את זה.

וכך גם היא — הצביע עלי — הנקודה היא אם אני מעוניין שזה יהיה בתפריט שלי, ובצורה הכי שכלתנית, אני לא מעוניין כלליהמישחק שקבענו בינינו לא כוללים חלוקת האנרגיה המיפחחית, האינטימית, לזרים. אני מצטער. אני לא ילד חדש, ואני מסרב לעמוד תמים מול חוויות, ולשקר לעצמי.

אני לא תמים. אני בריוק יודע לפי ההתחלה, איך יהיה הסוף. אם יש סוף מסוים שאני לא רוצה בו, אני לא מתחיל את ההתחלה שלו.

יש קסם לבגרות — הוא התרווח ברונו, שכעת כבר חנתה — אתה יכול להגיד על המון-המון-המון סרטים, ש„את הסרט הזה כבר ראיתי“, ולהחליט אם אתה-רוצה-בו או לא. לגבי דידו, זה חשבון קר. לא שווה לי חמש דקות, או שבוע, או חודש תענוג, ולשלם את זה במחיר סדק ב„ביחד“ שלי. בתלווייתו של הנסיך ישנה הרוסה. הנסיך הביט בה, ולאחר-כך חיך אלינו.

ה„ביחד“ שלך חלש מאוד, ידידי, העיר באירוניה, אם חווייה שכזו עשה בו סדק!

אמרתי לך כבר — ענה לו איציק — שאני מסרב להיות תמים. אני מכיר כבר את כל שיטות הקשר. רק מניסיון-חיי אני אומר „סדק“ זו חוויה חבלנית מיותרת. זה חור בקיר הבטון. באמת זה לא ממוטט אותו. רק מכער. אני לא מדבר על קשיים היצוניים, שום מבחן לקשר. אני מדבר על עולות הדדיות מיותרות. אנשים עושים אידיאל מביחנים שיחסיים, עמדו בהם למרות הכל“. משתנים אחד-למרקש-להשני בלי רחמנות, ואחר כך אומרים: נראה אם הקשר חזק, בשבילי זאת לא אהבה.

בתלווייתו הציצה בנו במבט מסויים. היתה שתיקה מביכה. היה בו שמץ של תדהמה על שבנושא הזה כלי-כך טעה בנו. (מי יודע? ואולי לא?) הוא לא תיאר לעצמו שבאמת התכוונתי ללייף-שו. לייף-שו — מסורתי. מה הכיף שם? ניסיתי להסביר לו את התאוריות שלי על להיות שוטר-תנועה. ראיתי איך שמיים וארץ נפגעים בינינו.

החמצת את כל הנקודה, אמר. לא באים לכאן בשביל סכס אישי. בשביל זה אפשר להישאר בבית. באים לכאן בשביל סכס טהור ופרטי.

פרטי? השתנקתי.

בטח פרטי! אמר. בתוך כל הזרים האלה, את יכולה להיות הכי-יחכי לבד עם עצמך, ולכן משוחררת. לבד — אבל לא בודדה.

יש לצרפתים פנטזים. אני מוכרחה להודות.

אילמת-חרשת

עיוורת

ך מה עם כל המגעילים או הזקנות? הקשיתי. הנסיך הרצין. גבירתי הצעירה! אמר, ובקולו כעס על שעליו להצהיר את הכתר-מבן-מאליו. Beauty has no-thing to do with it. (ליופי אין שום קשר לעניין!) טוב. יש משהו בדבריו. סכס באמת אינו עניין של יופי. הוא עניין של משיכה. הוא סובב את ראשו אלינו לדקה. אמור לי ידידי, פנה אל איציק, אתה מבטיח לי שאילו אשתך לא הייתה נוכחת, לא היית מצטרף לחגיגות? איציק צחק. האם אני מעליב את צרפת אם אומר לך בכנות שגם אז לא? אתה לא מציב את השאלה נכון. בתוך משתנה ציבורית שכזו, בקלות אני נשאר „נאמן“. יש יותר מדי עדים. אבל אילו הייתי מגיע לפאריס לבד, והייתי פוגש אשה משגעת שהיתה לה דירה משלה, ותיה אילמת-חרשת-עיוורת, אני לא הייתי עומד בפיתוי. אבל גם נגד זה ישנם פנטזים. אני לא נוסע לבד לפאריס. ואם זה כבר קורה, אז איך שאני רואה אשה משגעת שיש לה דירה משלה, היא אילמת-חרשת-עיוורת, תיכף ומייד אני עובר למידרכה השגיה. למה לי צרות?

פיתאום הוא כבר לא היה משועשע. מה אתה חושב — התלהט איציק — מה אתה סבור, שאני לא מודע יפה מאוד לעובדה שגם אני וגם אשתי בנויים מחומר דליק? חוכמה להידלק? חוכמה להיכנס לחגיגות? אנחנו החלטנו מסיבות מסויימות על „יחד“, ועל „היחד“ הזה צריך לשמור בעירנות. לא רק שצריך לא לחבל עם חוויות מפרידות שכאלה, אלא צריך לעבוד על זה שזה יצליח!